

ΤΟ ΡΟΚ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΜΑΣ ΕΧΕΙ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Είναι δύσκολη η διατύπωση ενός πλήρους και σαφούς ορισμού για το "ελληνικό ροκ". Πρόκειται για έναν όρο-ομπρέλα μάλλον, παρά για διακριτό και ομογενές ιδίωμα, με τον οποίο αναφερόμαστε συνολικά στις διάφορες εκφράσεις νεολογιστικής μουσικής - κατά κανόνα ηλεκτρικής που διατυπώνονται κατά τις τέσσερις τελευταίες δεκαετίες.

Τα νηπιακά βήματα του ελληνικού ροκ έγιναν τη δεκαετία του '60 και είναι αποτελέσματα μίμησης της μουσικής και της εμφάνισης συνόλων από τη διεθνή ποπ και ροκ σκηνή, όπως ήταν οι Beatles και οι Rolling Stones. Ο ενθουσιασμός και το μεράκι των εμπλεκομένων βοηθούσαν να ξεπεραστούν δυσκολίες, όπως η απουσία κατάλληλων συναυλιακών χώρων και η έλλειψη καλών μουσικών οργάνων, με αποτέλεσμα γρήγορα να αναδειχθούν και τα πρώτα μεγάλα ονόματα του νέου αυτού ρεύματος με την αυξανόμενη δημοτικότητα: Forminx, Olympians, Charms, Idols, Sounds. Με την εξαίρεση ίσως των Aphrodite's Child (Βαγγέλης Παπαθανασίου, Ντέμης Ρούσσος, Λουκάς Σιδεράς), οι οποίοι --όχι τυχαία-- γνώρισαν σημαντική επιτυχία και στο εξωτερικό με έδρα τη Γαλλία, τα υπόλοιπα συγκροτήματα της εποχής εκείνης δεν πέτυχαν κάτι ξεχωριστό στη διαμόρφωση μιας προσωπικής γλώσσας, ικανής να αναδείξει το ελληνικό ροκ σε διακριτό και αυτοδύναμο ιδίωμα.

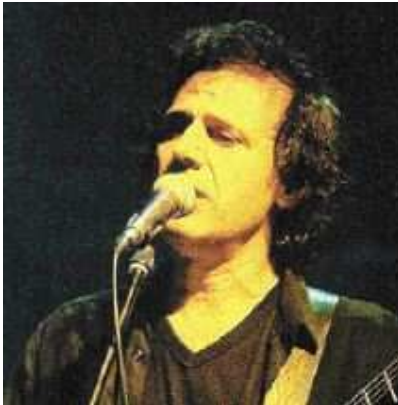

Το γεγονός αυτό δικαιολογεί εν μέρει τη σταδιακή τους αποχώρηση από το μουσικό προσκήνιο στο ξεκίνημα της δεκαετίας του '70, καθώς το ενδιαφέρον μετατοπίστηκε από την ποπ στο ροκ, με νέα ονόματα τους Poll (Κώστας Τουρνάς, Σταύρος Λογαρίδης, Ρόμπερτ Ουίλιαμς), Πελόμα Μποκιού (τραγουδιστής τους ήταν ο Βλάσσης Μπονάτσος), Εξαδάκτυλος (μετεξέλιξη των MGC, με τραγουδιστή τον Δημήτρη Πουλικάκο), Αγάπανθος. Πέρα από τα συγκροτήματα, αξιόλογες καριέρες ξεκίνησαν και σόλο καλλιτέχνες, όπως ο Κώστας Τουρνάς, ο Νίκος Παπάζογλου, ο Βασίλης Παπακωνσταντίνου και ο Διονύσης Σαββόπουλος. Τη δεκαετία του '70 έδρασαν και οι Socrates, το ροκ τρίο των Αντώνη Τουρκογιώργη, Γιάννη Σπάθα και Ηλία Μπουκουβάλα, με βασικό πρότυπο τους Cream. Το "Phos" που κυκλοφόρησαν το 1976 ήταν ένας από τους σημαντικότερους δίσκους εκείνης της δεκαετίας για το ελληνικό ροκ, μαζί με το "Φλου" (1978) του Παύλου Σιδηρόπουλου και των Σπυριδούλα, το "Βρώμικο Ψωμί" (1972) του Σαββόπουλου και το "Σ' Άλλους Κόσμους" (1976) των Ηρακλή Τριανταφυλλίδη και Λερναία Ύδρα, ενώ χαίρει εκτίμησης και το "Μεταφοραί-Εκδρομαί Ο Μήτσος" (1976) του Δημήτρη Πουλικάκου.

Με το ξεκίνημα της δεκαετίας του '80 τα νέα πεδία επιρροών του πανκ και του new wave έδωσαν αξιοσημείωτη ώθηση στις ντόπιες ροκ δράσεις, ταράζοντας τα στάσιμα, για αρκετό καιρό, νερά. Όλο και περισσότερα νέα σύνολα άρχισαν να εμφανίζονται, υποβοηθούμενα σημαντικά από τη λειτουργία μικρών, ανεξάρτητων δισκογραφικών εταιρειών, όπως η Creep Records, και χώρων συναυλιών, όπως το Ρόδον ή ο Πήγασος στην Αθήνα, που τηρουμένων των αναλογιών θα μπορούσαν να θεωρηθούν διάδοχοι του Κύπταρου και της Σοφίτας από την προηγούμενη δεκαετία. Οι Yell-O-Yell, Villa 21, Last Drive, Libido Blume, Magic De Spell θα μπορούσαν να αναφερθούν ως χαρακτηριστικοί εκπρόσωποι αυτού του νέου ρεύματος, ενώ σε διαφορετικά μήκη κύματος συναντάμε τους Βαγγέλη Γερμανό, Λάκη Παπαδόπουλο, Μουσικές Ταξιαρχίες, Νικόλα Άσιμο, Sharp Ties, Φατμέ, Τερμίτες, Λευκή Συμφωνία, Εν Πλω και πολλούς ακόμη, που πιστοποιούν τη μεγάλη ποικιλία ύφους και εκφραστικών μέσων που χαρακτήρισε την περασμένη δεκαετία. Ιδιαίτερη αναφορά αξίζει στο συγκρότημα Τρύπες, το τετραμελές ελληνόφωνο σύνολο από τη Θεσσαλονίκη, που με την

επιθετική μουσική στάση του και τη μαχητική στιχουργική του θεματολογία πέτυχε να δημιουργήσει και να εξελίξει μια μουσική πρόταση με ταυτότητα αναντίρρητα ροκ, αλλά και με φυσιογνωμία σαφέστατα ελληνική, η οποία εξασφάλισε μεγάλη δημοτικότητα και επηρέασε πολλούς μεταγενέστερους.

Ως αντιπροσωπευτικές δισκογραφικές κυκλοφορίες της δεκαετίας του '80 θα αναφέραμε το "Πάρτι Στον 13ο Οροφο" (1987) από τις Τρύπες, το "Hell-O-Hell" (1984) των Yell-O-Yell, το "Heatwave" (1988) των Last Drive, το φερώνυμο ντεμπούτο (1982) του συγκροτήματος Μουσικές Ταξιαρχίες και το "Brilliant Names And Dames" (1987) των Libido Blume.

Στη διάρκεια της δεκαετίας μας, καθώς στη διεθνή μουσική σκηνή τα σύνορα ανάμεσα στις μουσικές κατηγορίες άρχισαν να γίνονται όλο και πιο ασαφή, οι πειραματισμοί όλο και πιο ευπρόσδεκτοι και οι υβριδικές υλοποιήσεις όλο και πιο συνηθισμένες, το ελληνικό ροκ απλώθηκε σε ακόμη περισσότερες περιοχές, αποκτώντας

εκπροσώπους από το ska μέχρι την electronica και το hip hop και εγκατέλειψε οριστικά το ρόλο του "φτωχού συγγενή" μέσα στο σύνολο των δράσεων της ελληνικής μουσικής, κατακτώντας μια ιδιαίτερη και βαρύνουσα οντότητα. Ονόματα όπως αυτά των Ξύλινα Σπαθιά, Στέρεο Νόβα, Sigmatropic, Bokomolech, Ενδελέχεια, Άγαμοι Θύται, Αέρα Πατέρα, Traces, Ding An Sich, Echo Tattoo, Make Believe, Ντίνος Σαδίκης, Μιχάλης Φάμελλος, Coti K. Active Member, Υπόγεια Ρεύματα, αποτελούν κομμάτι και σάουντρακ της καθημερινότητας της νέας γενιάς, συμβάλλοντας στη διαμόρφωση του πολιτιστικού προφίλ της Ελλάδας του σήμερα.

Από τη δισκογραφική παραγωγή της τρέχουσας δεκαετίας ως αντιπροσωπευτικές στιγμές θα επιλέγαμε το "Κεφάλι Γεμάτο Χρυσάφι" (1996) από τις Τρύπες, το "Random Walk" (1998) των Sigmatropic, το "Xero" (1995) των Bokomolech, το "ΤΕΛΣΟΝ" (1996) των Στέρεο Νόβα, το "Μια Ματιά Σαν Βροχή" (1997) από τα Ξύλινα Σπαθιά και το "Different?" (1997) των Deus Ex Machina.

1